

מגילת היסוד

בשנת ה' אלפים שבע מאות וחמש לבריאת העולם, בעשרה בתמוז, ביום חמשי בשבת במוצאי מלחמת העולם השניה, בשנת הניצחון על היטלר צורר היהודים שאיבד והשמיד מליונים רבים מאחינו היהודים באירופה, נאספנו כל אנשי יגור מזקן ועד טף לאספת אזכרה ואבל יחיד, כי ביום זה מלאו שלושים יום למות חבר יקר ונלבב — חברנו אריה אברך זכרונו לברכה. אברך היה מן המצוינים בתוכנו — נאמן ביתנו, איש עבודה ומחשבה.

כל ימיו היה נתון לדאגת הציבור ולסיפוק צרכי התרבותיים. אברך קידש עצמו בעבודת בנין הארץ, חידוש נופה; הימים לעבודה והלילות לספר העברי; לא מש הספר מידו כל הימים. ולא לעצמו בלבד, כי על כתפיו נשא וכונן את ספרית המשק להאדירה. לכן נועצנו וגמרנו להקים לו יד לזכר עולם בתוכנו. הנה הבית הזה, אשר ישא את שמו „בית אריה אברך“, יוקדש להיות בית-עקד ספרים. הרחבנו גבולותיו להכשירו לאצירת 40.000 ספר, ובשני צדדיו נבנה לנו שני אגפים, גם הם לסיפוק צרכי התרבות של קיבוצנו — בית קריאה ובית עיון, ובהם ישבו חברים לכשיתפנו מעבודת יומם ויעינו בספרים, להרחיב ידיעותיהם, לדבקה בתרבות עמנו, להעמיק שרש בארצנו שאנו נכספים לגאולתה, להרבות ישובה — לכוונה למקום חייו של העם היהודי הנידח בתפוצות גולה.

בכל שנעשה בבית הזה, כל באיו יעלו על זכרם את איש החמודות אריה אברך, שנקטפו חייו בלא עת, בעצם עבודתו על יד הגן ששקד לעבדו.